

GALE R

8

LETNIK XXXI.
1984-1985

LETNIK XXXI. - 1984-85
APRIL 1985
ŠTEVILKA 8

V S E B I N A

Franci Lakovič: Prvi maj	209	Šolarji pišejo	229
Ksenija Prunk: Srečanja z Ivanom Can- karjem	210	Črtomir Šinkovec: Dvojčka	230
Franci Lakovič: Mesec maj	211	Danilo Gorinšek: Čemerika	231
Berta Golob: Drobec spomina	212	Urednikova beležnica	236
Vojan T. Arhar: Uganka	213	Za bistre glave	239
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Frača	214	Za spretne roke: Vera Poljšak: Cveto- ča cvetica	3. stran platnic
Kocke, Mravljišče, Napake	215		
Benečanska pripovedka: Kraljica Vida	216	ILUSTRACIJE za osmo številko Galeba so naredili: Milko Bambič (str. 223); Marjan- ca Jemec Božič (str. 220, 225); Marjeta Cvetko (str. 213, 219); Eva Fornazarič (str. 221); Božo Kos (str. 209, 218); Jasna Mer- ku (str. 225); Alessio Petricig (str. 216 217); Ksenija Prunk (str. 212); Jelka Reich- man (str. 224, 230); Bine Rogelj (str. 219 231); Magda Tavčar (str. 211, 213, 214, 215, 218, 3. str. pl.).	
Lev. N. Tolstoj: Bahavi petelin	218		
Vera Poljšak: Kažipoti	218		
Jože J. Petelin: Strašna pesem	219		
Neža Maurer: Metuljeve obleke	219		
Branka Jurca: Kje vzhaja sonce	220		
Vojan T. Arhar: Vozniki	221		
L.A.: Milko Bambič, osemdesetletnik	222		
Smiljan Samec: Vrtljak	223		
Započmo veselo: Dušan Vargazon, Ka- rol Pahor: Otroci rajajo	223		
Črtomir Šinkovec: Skokica bolha	224		
Vojan T. Arhar: Naš praznik dela	225		
Valentin Polanšek: Zijaj, celovski zmaj	225		
Slike iz narave: Marinka Pertot: Črni bor na tržaškem Krasu	226		
Šport: Bojan Pavletič: Tekmovanja za osnovnošolsko olimpiado	227		
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Recept za dobro voljo in beneške pravljice	228		

NASLOVNA STRAN

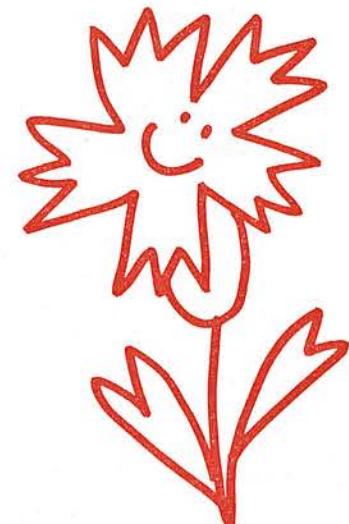
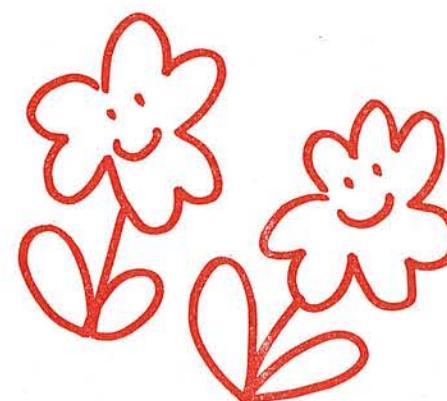
Viljam Ražem, 3. r. OŠ PESEK.

Franci Lakovič
Ilustr.: Božo Kos

PRVI MAJ

**SONCE, GLEJ, Z NEBA SE SMEJE,
POTOK DRAMI PESEM PTIC,
VETER TOPLI ZOPET VEJE,
V REBRI POLNO JE CVETIC,**

**KROŠNJE VSE SO RAZCVETENE,
V ZRAKU VONJ JE NEŽNIH TRAV,
DIH NARAVE PREBUJENE
MAJU PRVI JE POZDRAV...**

Srečanja z Ivanom Cankarjem

Ko sem bila stara šest let, je prišel Ivan Cankar predavat v Trst. Mama me je vzela s seboj k predavanju, da bi videla tudi jaz našega največjega sodobnega pisatelja. Sedeli sva v drugi vrsti tematične dvorane. Premajhna sem bila, da bi bila razumela, kar je govoril, vendar se mi je ta večer vtišnil v spomin — prvič sem videla pisatelja.

Leto pozneje sem ga srečala v Lipici. Tam sva bili z mamo v gosteh pri prijateljski družini. Nekega dne sem se igrala na vrtu na zgornji terasi. Kuhala sem: želodove kapice so bile skodelice, leskovi listi krožnički, pesek — sol in listi detelje špinača. Ni bilo še kuhanega moje kosilo, ko je prišla na vrt mama in rekla:

»Nuška, prišel je Ivan Cankar. Priди, da ga spoznaš, a umij si prej roke, umazane od peska.«

Ubogala sem in stekla v zeleni salonček. Tam je sedel poleg hišne gospodynje Mimi gospod z dolgimi brki. Stopila sem predenj in ga zvezdavo gledala. Prijel me je za roke in me posadil na svoje koleno. Živahno je nadaljeval svoj pogovor z Mimi in mojo mamom, včasih je pa pogledal tudi mene in naenkrat rekel:

»Ti imaš lepe oči, punčka.«

To se mi je dobro zdelo, kot da mi je dal dragoceno darilo. Vsak otrok ima lepe oči zaradi svojega nedolžnega pogleda. Cankar pa je imel otroke rad in je bil zato ljubezniv tudi do mene.

Tretjič sem videla Ivana Cankarja avgusta 1918. leta, zadnje leto prve svetovne vojne. Bili smo na Bledu na počitnicah. Očetu je že potekel dopust in se je moral vrniti v Trst. Medve z mamo sva še ostali na Gorrenjskem in vsak dan hodili na sprehode. Neko popoldne sva krenili po bližnjici proti Zgornjim Gorjam, preko polj in travnikov, preko živahnega potočka. Že sva po strmini stopili na belo cesto. Zagledali sva Zgornje Gorje. V ozadju Mežaklja. Položno se je cesta dvigala v klanec, ob cesti znamenje. Tedaj je prišel naproti mož v temni pelerini, s širokokrajnimi klobukom na glavi.

Franci Lakovič

MESEC MAJ

Mesec maj je jutro mlado,
češnja prva, ki brsti,
let metuljev nad livado,
smeh prisrčen med ljudmi.

Maj je rose lesketanje,
potok čist, ki žubori,
maj so vse mladostne sanje
in srce je, ki drhti.

Maj je ptica, ki prepeva,
travnik, z rožami odet,
sonce toplo, ki ogreva
z žarki svojimi ves svet.

Maj takrat je, ko bi radi
dali drugim, kar je v nas,
je najlepši del pomladni,
časov vseh najlepši čas...

Stopal je počasi, zamišlen, z negotovim korakom. Bil je tako pojava, da je moral vzbuditi zanimanje. Ni naju spoznal. Minulo je že več let, odkar smo se bili srečali v Lipici. Ko je odšel mimo, je mama rekla:

»Bil je menda Ivan Cankar.«

In v Gorjah so nama na pošti, kjer je bila tudi gostilna, to potrdili, rekoč: »To je neki pisatelj iz Ljubljane. Pravkar je bil pri nas.«

V pozni jeseni istega leta je Cankar v Ljubljani umrl.

Meni pa so ostali lepi spomini na bežna srečanja z njim in prve izdaje njegovih knjig.

Ilustr.: Magda Tavčar

DROBEC SPOMINA

Bila sem odrasla, imela sem poklic, do Trsta pa še nisem prišla.

Nekoč pa se je to vendarle zgodilo. Pod Opčinami je ležala morska dlan in razkazovala soncu sivo bele hiše in prav take ladje. Pogled na Trst je bil resnično lep. V mestu pa sem se zgubila.

Pravzaprav je bilo čudno. Morja naenkrat ni bilo več. Po nekakem kanalu je tekla umazana zelenkasta voda. Na trgu onstran je stala stojnica pri stojnici in to je bil menda Ponte Rosso.

Nobenih nakupovalnih namenov nisem imela. Kaj pa naj bi tudi kupila za nekaj malega lir? Ugotovila pa sem, da stojim na kraju, kjer je Mario Morel debeli branjevki ukradel ananas, »oj, ananas, najslajši sad na svetu.« Zgodbo o tem — napisal jo je Bogomir Magajna — smo leto za letom brali z učenci v šestem razredu in vsi smo imeli mokre oči. Bila sem vesela, da sem lahko po mili volji opazovala trg, po katerem so se nekoč klatili revni tržaški otroci. Med njimi sta bila ubogi nezakonski Mario in njegov prijatelj Peter Lovrin. Dolgo časa sem opazovala vrvež med stojnicami, potem sem se sprehodila po nekih širokih ulicah. Počasi sem stopala naprej in se vztrajno ozirala, da bi si zapomnila smer, vogale, napise nad trgovinami, križišča. Potem sem na vse skupaj pozabila in samo hodila, hodila. Prispela sem na velik trg in tam sem spet zagledala morje, na njem pa ogromne oceanske ladje. Sonce je

bilo vroče, bolele so me noge, od morja pa je prihajal mehak vonj po jodu. Ne vem, kako bi našla pot nazaj, če se mi ne bi nasmehnila ciganska sreča. Prav zaletela se je vame.

»Ali vidim prav?« je rekla. »Kaj pa počneš tu v Trstu?«

»Pot nazaj mi pokaži, lepo te prosim, lepo te prosim!«

»Do kam, ali prav do Kranja?« se je na vsa usta zasmejal rešitelj iz pravljice. Bil je bolj znanec iz domače ulice kot prijatelj, a v velikem nepoznanem Trstu bi ga bila pripravljena celo poljubiti. Dopovedala sem mu približno, od kod sem prišla.

»Seveda, Ponte Rosso. Ampak to je zdaj daleč, deklica. Pojni, popeljal te bom z avtomobilom.«

Iz neke bližnje ulice je zbehal svojega fička, me naložil vanj in me zapeljal do mesta, kjer je stal izletniški avtobus. Nisem ga zamudila, noge pa so mi od čudnih občutkov kar klecale. Vsi tržaški vtisi so se pomešali in bila sem zelo lačna. Zbrala sem pogum in se od avtobusa oddaljila le za lučaj do neke majhne majčkene pekarije. Kupila sem dišeč, zlato rumen kruh in ga slastno pojedla.

Ko sem bila v Trstu drugič in tretič in četrtič in petič in morda šestič, je bilo seveda vse drugače, prav zmeraj pa zelo zanimivo. Vsakič sem bila od hoje na smrt utrujena, toda videla sem veliko lepih stvari. Tudi pri Sv. Justu sem bila. Tudi v Miramaru. Tja do Tržiča sem se

popeljala. Obiskala sem Nabrežino. Stala sem na Devinski skali. Veliko sem mislila na Iga Grudna. Spoznala sem tržaški kras, kamnolome in vignograde. Bila sem na Repentabru, na Prosek, na Opčinah in še kje.

Trst me spet in spet navda z nekim čudnim vznemirjenjem. Če je le

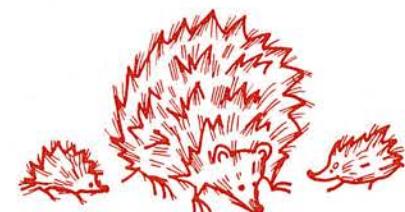
mogoče, se sprehodim ob kanalu in mislim na Maria Morela. A zelo zelo pazim, da se ne bi zgubila. To bi se lahko vsakič zgodilo in tega si prav nič ne želim. Premalo možnosti je, da bi se mi sredi tujega mesta še kdaj nasmehnila sreča. Sreča je preveč opoteča.

Vojan Arhar

Ilustr.: Magda Tavčar

PLAŠEN STRIC,
RILČEK,
TAČKE,
ŠOP BODIC.

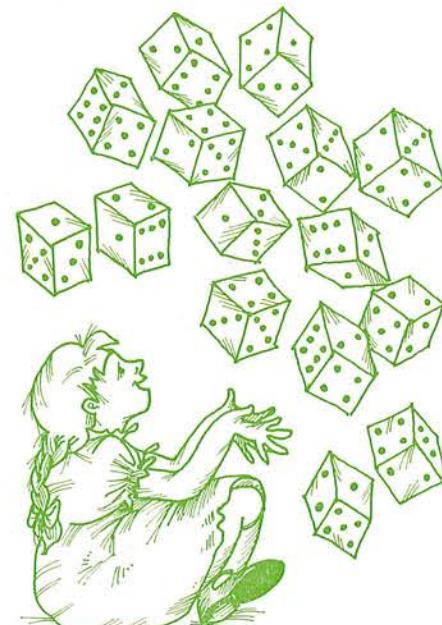

Kotiček za
najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

KOCKE Mravljišče

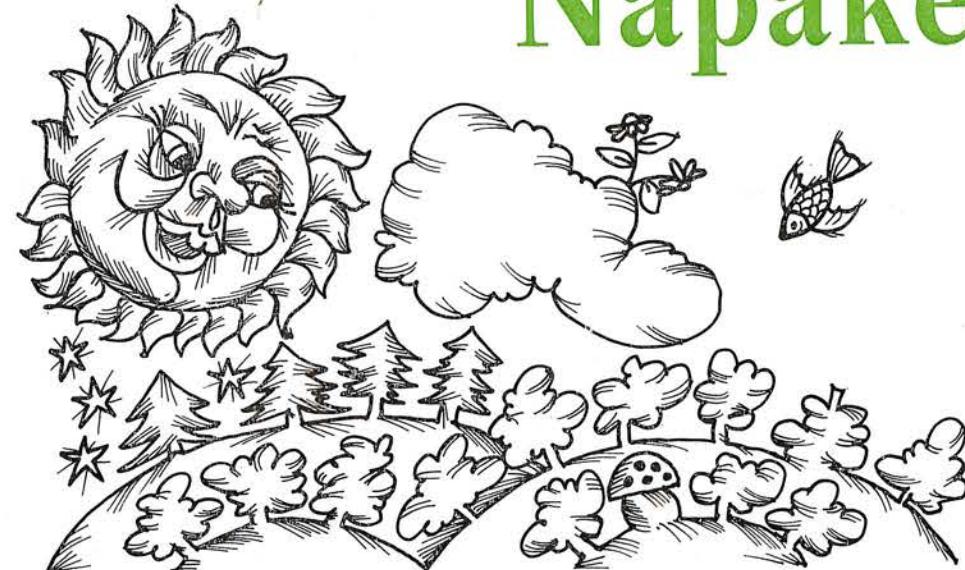

Koliko kock ima isto število pik?

POMAGAJ MRAVLJI V MRAVLJIŠČE.

Napake

POZORNO SI OGLEJ RISBO. KOLIKO NAPAK JE?

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

Kraljica Vida

Nekoč je v naši dolini živela lepa in brhka kraljica. Živila je v Bijačah in imela je mnogo dekeli in hlapcev. Ljudje iz Nadiške doline so jo imeli radi, ker

ni grdo ravnala z njimi in ker je vedno dajala v bogajme ubogim.

Ko so se približevali Atila in njegovi roparji, je kraljica Vida poklicala ljudi iz vse doline, jim

ukazala vzeti s sabo, kar so mogli, in vsi skupaj so se šli skrit v Landarsko jamo. Gor so imeli vodo, možnar za pšeni-

co in peč, da so lahko pekli kruh.

Ko je Atila prišel v Nadiško dolino, so bile vse vasi prazne.

Nekega dne je eden od roparjev videl, da se gor v čelu nekaj giblje. Tako so vsi šli tja pod čelo in tam čakali.

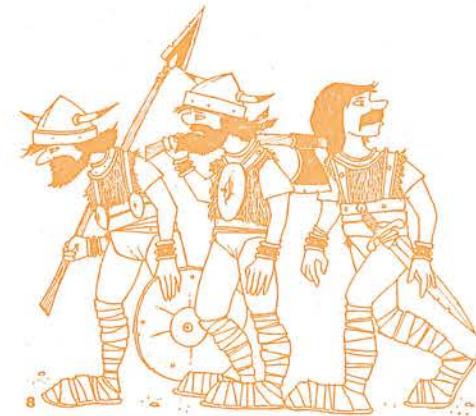

Minili so tedni in meseci: Atila in njegovi roparji se niso ganili.

Nekega dne je kraljica Vida videla, da jim je ostal samo še en kiznenik pšenice. Poklicala je ljudi in jim dejala:

– Še malo preživimo s to pšenico; bolje bo, da jo porabimo za to, da imamo za norca roparje. –

Tako je drugi dan šla tja pred jamo, in medtem ko je stresala

pšenico, je vekala: – Tu štejte: kolikor zrn pšenice, – je vekala, – toliko vreč pšenice imamo še v jami! –

Ko je Atila to videl, je zbral svoje roparje in se je pobral dol po dolini. Tako so se kraljica Vida in njeni ljudje vrnili v svoje hiše in spet v miru živel.

Celo = stena

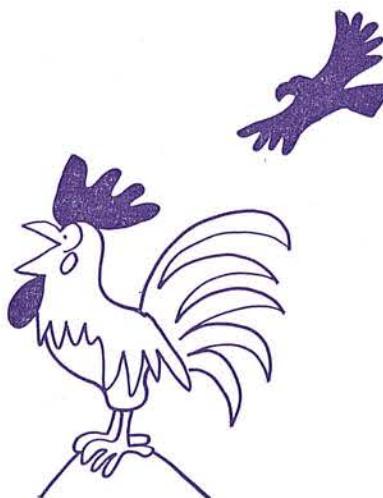
Kiznenik = merska enota za žito

Bahavi petelin

Na kupu gnoja sta se spoprijela petelina. Močnejši je premagal slabotnejšega in ga pregnal z gnoja. Vse kure so se zbrale okoli zmagovalca in mu pele slavo.

Petelinu se je zahotel, da bi še na sosednjem dvorišču zvedeli za njegovo moč in slavo. Zletel je na skedenj, zakrilil in glasno zakikirikal:

»Poglejte me, jaz sem petelina premagal! Ni petelina na

Kažipot

Zamenjav zgrešene črke na kažipotih, da dobiš pravilna imena petih glavnih mest. Pravilne črke vpiši v prazna polja in dobil boš ime evropske države.

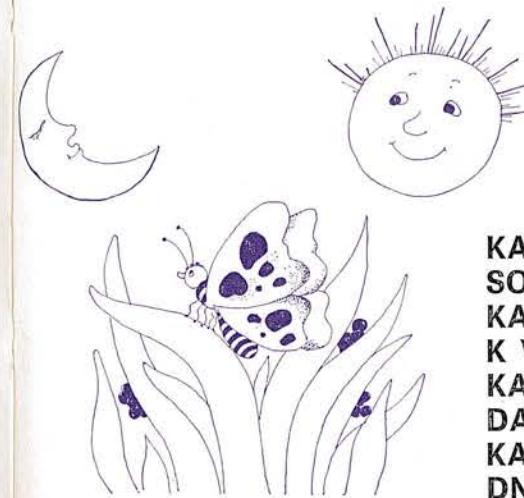
svetu, ki bi bil močnejši od mene!«

Ni še nehal peti, ko je priletel orel, zgrabil petelina in ga odnesel v svoje gnezdo.

Strašna pesem

V ENI ROKI COCA COLA,
V DRUGI ROKI KIKI RIKI.
KOGA NE ZANIMA ŠOLA?
JE TO ZNANI MIŠEK MIKI?
NE, TO STRAŠNI JE KING KONG,
KI VES DAN IGRA PING PONG
V VELEMESTECU HONG KONG!

Neža Maurer

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Metuljeve obleke

KADAR SE METULJ OBLEČE RUMENO – SONCA ŽELI.
KADAR SE METULJ OBLEČE MODRO – K VODI HITI.
KADAR SE METULJ OBLEČE BELO – DALEČ LETI.
KADAR SE METULJ OBLEČE ČRNO – DNEVA VEČ NI.

Kje vzhaja sonce

Sredi neba je sijalo sonce.

Tako toplo je grelo to ljubo sonce, da so ga fantje — bili so na trati — opazili in začeli ugibati, kje sonce vzhaja — in že so bili sredi prepira .

Aci je rekel:

»Sonce vzhaja izza Rožnega hriba!«

Jani je rekel:

»Kaj še! Ni res! Sonce vzhaja izza Bukovega hriba!«

Zdaj je Aci zavpil, a že na moč grozeče:

»Izza Rožnega hriba!«

»Izza Bukovega hriba!« je zavpil Jani še bolj grozeče.

Fantje, ki so prisluhnili prepiru med Acijem in Janijem, so se razprtili: eni so bili za Acija, drugi so bili za Janija.

Tisti, ki so bili za Acija, so še in še klicali:

»Izza Rožnega hriba! Izza Rožnega hriba!«

Tisti, ki so bili za Janija, so klicali naprej in naprej:

»Izza Bukovega hriba! Izza Bukovega hriba!«

Fantje so vpili križem kražem in drug čez drugega. Nastalo je vpitje, ki je segalo do neba.

»Izza Rožnega...«

»Izza Bukovega...«

»Rožnega! Rožnega! Rožnega!«

»Bukovega! Bukovega! Bukovega!«

»Rožnega! Bukovega! Rožnega! Bukovega!«

A že je skočil Aci nad Janija.

Začel se je pretep.

Najprej pretep med Acijem in Janijem.

Potem se je začel pretep še med drugimi fanti; med tistimi, ki so bili za Acija, in tistimi, ki so bili za Janija.

In že se je trata spremenila v bojno poljano.

Fantje so se tepli, se suvali in se kotalili.

In ko so že do kraja omagali, so se znova ščeperili, napenjali so se in napihovali zato, da so se, ko so si nabrali moči, spet stepli, se zmikastili in slednjic omagali.

To ljubo sonce pa je sijalo z vedrega neba in se jim veselo smejal. In le kaj se jim ne bi smeжалo — za Acija je res vzhajalo izza Rožnega hriba, za Janija pa, ki je bil doma na drugem koncu mesta, je vsako jutro, če le ni bilo oblačno, vzhajalo izza Bukovnega hriba.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Eva Fornazarič

VOZNIKI

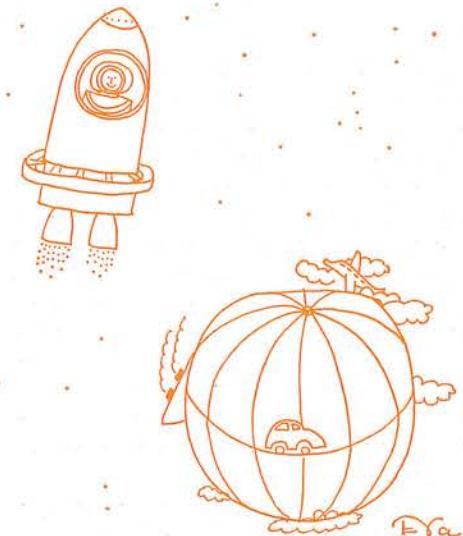
Štirje bratje, mladi vsi,
zgodaj so po svetu šli.

Prvi vozi avto rjav,
vidi ljudstva vseh držav.

Drugi parnik vozi bel,
žvižga, je mornar vesel.

Tretji rdeč aeroplan.
vodi čez nebesno stran.

A četrti, zadnji brat?
Satelit upravlja zlat!

Milko Bambič osemdesetletnik

Vedno mladenički, prijetno zgovoren, veselo razpoložen in delaven, priznani slikar, ilustrator in umetniški kritik Milko Bambič po zunanjosti prav nič ne kaže, da je 26. aprila praznoval visok življenjski jubilej: 80-letnico rojstva.

Po rodu od Sv. Ivana pri Trstu je za Bambiča slikarstvo in ilustratorstvo naravnji dar. Že z dvajstimi leti je na vojni razstavi v mali dvorani gledališča Verdi razstavljal velike akvarele bitk iz prve svetovne vojne. Takrat se je učil slikarstva pri bratih Rendič, ki sta bila v Trstu zelo cenjena slikarja. Potem se je Bambič šolal v Idriji, kjer je postal učenec slikarja Lojzeta Spacapana, in v Trstu. Ko je bil na tem, da stopi v umetniško akademijo, je zaradi fašističnega preganjanja moral v Jugoslavijo. Živel je v Beogradu, v Zagrebu, v Ljubljani in povsod pustil sledove svoje bogate ustvarjalnosti. Sodeloval je pri raznih mladinskih in humorističnih revijah, naredil nešteto risb in karikatur, ilustriral nad 70 knjig in prvo revijo v večbarvnem tisku »Illustracija«. Poleg tega je imel številne slikarske razstave.

Po osvoboditvi se je Bambič vrnil v Trst in bilo je samoumevno, da je kot vodilni ilustrator slovenskega tržaškega tiska, kot so ga imenovali umetnosti zgodovinarji, že od vsega nastanka sodeloval pri Galebu. Ni bilo številke brez njegovih ilustracij. Galeb je tudi oblikoval in svoje stvaritve tiskal z barvno tehniko »iris«, kar pomeni, da so bile ilustracije v prelivajočih se barvah.

Bambič je tudi mojster stripa in starejši, nekdanji bralci Galeba, se prav gotovo spo-

minjajo njegovih ilustriranih povesti »Čudoviti nos«, »Jop« in »Polet na luno«, saj je bil prav Bambič iznajditelj stripov pri nas in je že leta 1927 objavil prvi slovenski strip »Bucibú«, kateremu so sledili stripi »Fižolčki«, »Kralj Honolulu« in drugi.

Bambičev ustvarjalni duh je vsestranski. Sam je tudi izumitelj in je izdelal mnogo načrtov, ima pa tudi več patentov. Zadnje čase se pretežno ukvarja z umetnostno kritiko in ni slikarske razstave, ki je ne bi obskal in dal tudi svoje tehtne ocene o delih in avtorju.

Ob življenjskem jubileju, 80-letnici, izrekamo Milku Bambiču iskrene čestitke in mu kličemo še na mnoga leta in še na številne ilustracije v Galebu.

L. A.

Smiljan Samec

Ilustr.: Milko Bambič

VRTILJAK

Petra jezdi na konjičku,
ki ga nosi vrtiljak;
vsa zadihana je v ličku,
ki je jabolku enak.

Piš ji laske razpihava,
ko vrti jo naokrog:
res je lepa ta zabava
v družbi radostnih otrok.

Petra v igri vrtoglaví
je vsa rdeča vedno bolj...
Mamica jo zdaj ustavi:
»Danes, Petra, bo dovolj!«

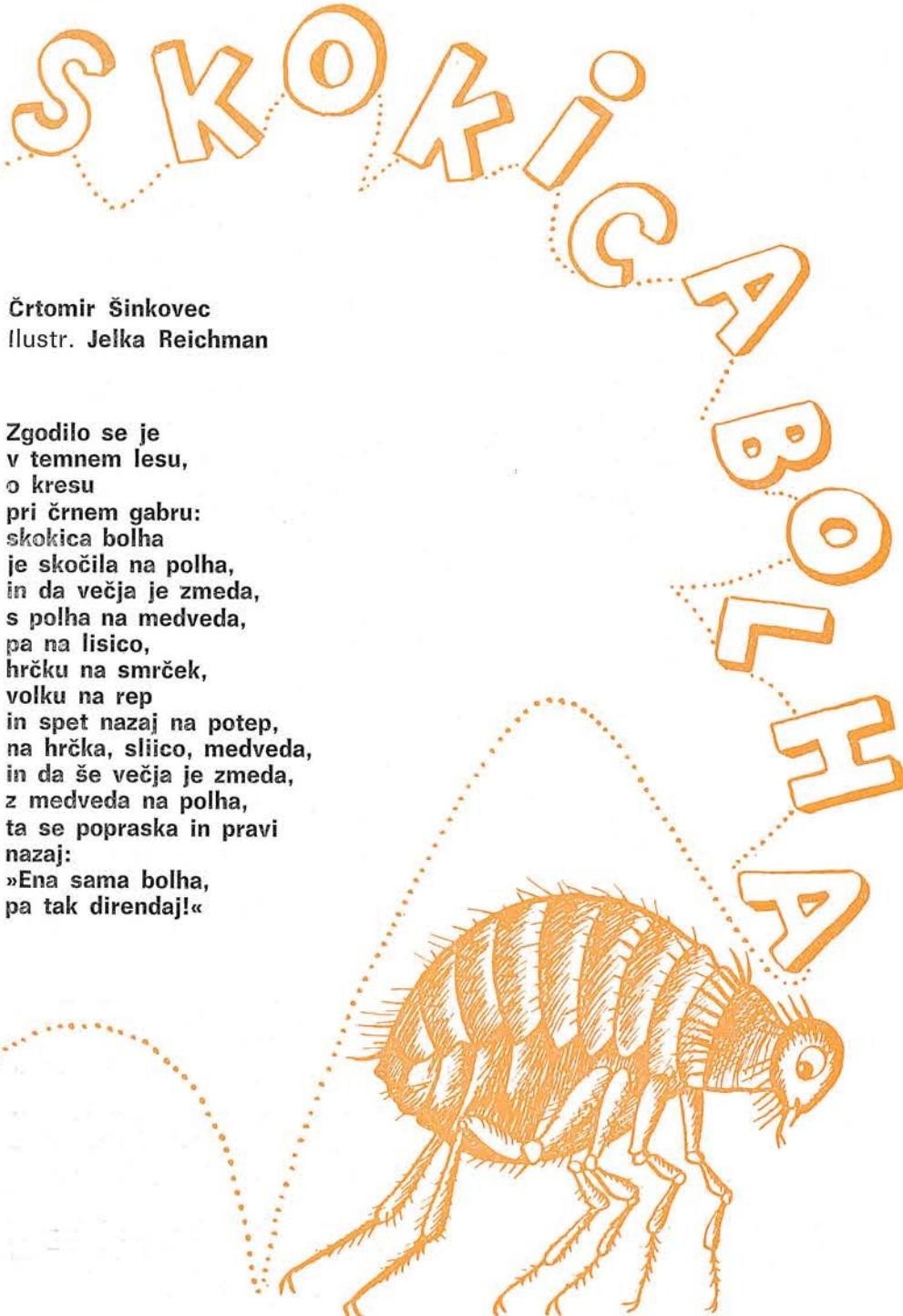
Besedilo: Dušan Vargazon
Glasba: Karol Pahor

Otroci rajajo

Karol Pahor

The musical notation consists of four staves of music. The first three staves are in common time (indicated by '2') and the fourth is in 3/4 time. The lyrics are written below the notes:

Vi-je se ko-lo, vi-je se ko-lo, vi-je, na poljani si-je
sonček zlat, ka-kor cveti so be-li, ej, ej, ej, — mi smo v
ko-lo u-je-li, mi smo v ko-lo u-je-li svetlo po-
mlad, svetlo po-mlad, svetlo po-mlad.

Črtomir Šinkovec
Ilustr. Jelka Reichman

Zgodilo se je
v temnem lesu,
o kresu
pri črnem gabru:
skokica bolha
je skočila na polha,
in da večja je zmeda,
s polha na medveda,
pa na lisico,
hrčku na smrček,
volku na rep
in spet nazaj na potep,
na hrčka, sliico, medveda,
in da še večja je zmeda,
z medveda na polha,
ta se popraska in pravi
nazaj:
»Ena sama bolha,
pa tak direndaj!«

2. IRET – ima svoj sedež v Industrijskem pristanišču v Trstu. Proizvaja prenosne in nepremične radijske aparate in postaje ter zadevne priključke in nadomestne dele za vojaške in civilne potrebe za uporabo na raznih radijskih valovnih dolžinah in sistemih. Vse naprave podjetja IRET odgovarajo mednarodnim predpisom. Na sliki: tehnično osebje načrtuje nove telekomunikacijske naprave.

4. IRET – Tehniki in delavci v raznih oddelkih podjetja, od raziskovalnega, preko raznih razvojnih stopenj, do reriskske proizvodnje, se vedno trudijo, da izdelki odgovarjajo vsem zahtevam kupcev in seveda potrošnje. Na sliki: tehnik vlagajo in povezuje razne dele in vezja v ohišja aparatov namenjenih v izvoz.

6. IRET – Radijski aparati, postaje in sistemi, ki jih izdeluje podjetje, so trpežni in enostavni glede vzdrževanja. Na sliki: izgotovljene aparate preiskujujo s posebnimi kontrolnimi napravami in jih vlagajo celo v posebne celice, v katerih preverjajo njihovo delovanje ob različnih temperaturah.

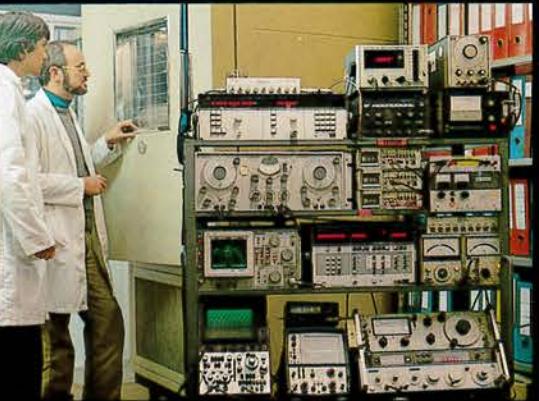
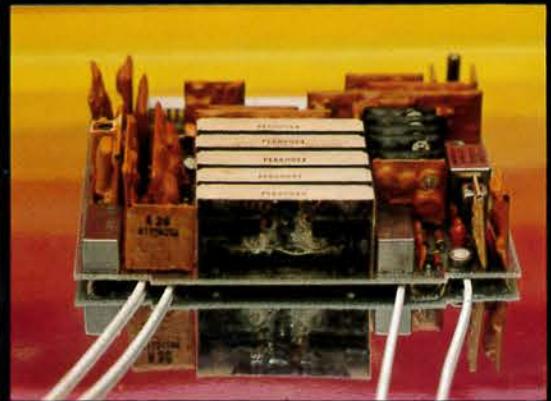
8. IRET – Za vse potrebne podatke o načrtovanju, serijski proizvodnji, dobavah, izvozu v razne države in podobno, deluje v podjetju računalniški center, ki v nekaj sekundah sestavi načrte, pogodbe, izvozne dokumente in listine, vodi računovodstvo, potek proizvodnje in podobno. Na sliki: računalniški center podjetja IRET.

1. IRET – je kratica italijanskega naziva »Industria Radio Elettrica Telecomunazioni«. Podjetje je eno najbolj priznanih na področju telekomunikacij in proizvaja posebne radijske in elektronske naprave. To slovensko podjetje je bilo ustanovljeno leta 1950. V vseh teh letih se je močno uveljavilo doma in v tujini zaradi kakovosti svojih izdelkov. Na sliki: glavni vhod v tovarno in njen obseg.

3. IRET – Strokovnjaki podjetja se stalno posvečajo raziskavam in uvajajo najbolj napredne novosti in tehnične rešitve v izdelovanje različnih modelov radijskih oddajnikov in sprejemnikov in telekomunikacijskih naprav. Na sliki: delavke v veliki delavnici sestavljajo razna vezja in posamezne dele radijskih oddajnikov in postaj.

5. IRET – Podjetje je strokovno vedno izpopolnjevalo kakovost svojih telekomunikacijskih naprav, ki jih uspešno prodaja po vsem svetu. Zato s svojo proizvodnjo tekmuje z najbolj znanimi svetovnimi industrijami na tem področju. Na sliki: izdelek tovarne IRET: prenosljiv radijski oddajnik in sprejemnik.

7. IRET – Oddajnike in sprejemnike podjetja IRET nameščajo na policijska vozila, uporabljajo jih taksi, delujejo na rešilcih, imajo jih mestni stražniki, so primerni za vojaške potrebe in jih imajo tudi radioamaterji. Na sliki: končni elektronski pregled posameznih aparatov predno gredo v prodajo.

2. PTICE PEVKE – TAŠČICA je velika kot poljski vrabec. Po čelu in prsih je oranžno rdeča, po hrbtu pa olivno rjava. Najljubši so ji listnati gozdovi, prileti tudi v parke in v bližino bivališč. Hrani se s hrošči, črvi in polži. Od glave do repa meri približno 14 cm. Samec je po hrbtu bolj črn. Taščica gnezdi na tleh predvsem v grmovju. Ima prijetno gostoleče petje.

4. PTICE PEVKE – KALIN je lep ptič iz vrste ščinkavcev. Glava je črna in samec je zgoraj siv, spodaj rdeč, dolg pa je približno 15 cm. Zelo lepo poje in se ga da udomačiti. Živi v mešanih gozdovih in se hrani s semenjem in jagodičjem. Gnezdi najraje v smreki kaka 2 metra visoko. Leti sorazmerno počasi.

6. PTICE PEVKE – DROZG živi ob robu gozdov, na poljih in parkih. Najraje se zadržuje na tleh v iskanju hrane. Velik je okrog 20 cm. Boke ima rjastordeče in izrazita je nadodečna maroga, po prsih in bokih je progast. Ob času gnezditve se preseli v gozd, vendar gnezdi na tleh pod grmovjem. Njegovo petje je glasno in melodično bogato.

8. PTICE PEVKE – ŠOJA je živahna ptica, ki poskakuje z veje na vejo. Velika je okrog 34 cm. Telo ima rdečkastorjavno in perut z izrazito belo liso z modrim krovnim perjem. Črnobela progasta peresa na glavi lahko naježi. Živi v mešanih gozdovih in se hrani z željadi, bukovimi žiri, gosenicami in žuželkami. Gnezdi na drevesih. Njeno vedenje je zelo kričavo in glasno hrešči.

1. PTICE PEVKE – VELIKA SINICA je zelo živahna ptica, ima črno glavo in vrat, belo lice in rumen trebuš s podolžnim črnim pasom. Najraje se zadržuje v mešanih gozdovih in parkih, pozimi pa prileti tudi do človeških bivališč v iskanju hrane. Hrani se v glavnem s semenjem, žuželkami in jagodičjem. Gnezdi v drevesnih dupilih in celo v zidnih razpotkah. Meri okrog 14 cm v dolžino in oglaša se z značilnim cici-de.

3. PTICE PEVKE – LIŠČEK je zelo razširjen in ga vneto lovijo zaradi njegovega melodičnega cvrčanja in živil barv. Ima črnobelordečo glavo, perut pa je črna s širokim rumenim pasom. Velik je približno 12 cm in živi v grmovnatem svetu in mešanem gozdu. Hrani se s semenjem, zlasti s semenimi osata, in gnezdi v tudi do osem metrov visokih krošnjah.

5. PTICE PEVKE – ŠČINKAVEC je zelo razširjena ptica, prava prijateljica kmetov, ker uničuje veliko množino žuželk in semen raznih plevelov. Izrazita sta njegova bela pasova preko peruti. Samec je po temenu sivomoder. Velik je 15 cm. Zadržuje se v mešanih gozdovih in parkih. Tudi ščinkavec gnezdi zelo visoko, celo do 10 metrov, v rogovilih ali ob deblu. Njegovo petje je domače.

7. PTICE PEVKE – KOS je precej velik ptič in meri okrog 25 cm. od glave do repa. Prav nič ni plašen in živahno poskakuje okoli domov, kjer neprestano brska v zemlji v iskanju mrčesa, črvov, hroščev in polžev. Pri samcu sta značilna oranžnorumen kljun in jekleno črna barva, samica pa je rjavkaste barve. Hrani se tudi s sadjem in jagodičjem. Gnezdi na tleh. Ima prijetno gostoleče petje.

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

Naš praznik dela

Kraj v zastavah. Le zakaj?
Za naš praznik Prvi maj!
Vsepovsod so veselice,
godba, petje, vrisk, zdravice .

To ni praznik za lenuha,
saj ni vreden skorje kruha;
sebi, skupnosti škoduje,
niti pes ga ne spoštuje...

Valentin Polanšek

Ilustr.: Jasna Merku

Zijaj celovški zmaj

Ceste, ulice, križišča,
vrvež tak kot sred mravljišča:
avtobusi, avti, motocikli,
pešci, mopedi, bicikli...
pipipi, tititi,
to se mudi
in vse navzkriž hiti.

Vmes policaji, semafori
in ljudje kot nori!
Zijaj, zijaj,
celovški zmaj
v mestni direndaj!

Marinka Pertot

ČRNI BOR na tržaškem Krasu

Med sprehodom pod topnim pomladnim soncem se prav prileže postanek v senčnem borovem gozdiču. Telo se ti spočije, medtem ko se razgleduješ po gozdu in njegovih prebivalcih. Pa veste, da bor nikakor ni domača, kraška drevesna vrsta? Zdi se skoraj neverjetno, saj je pri nas toliko bolj ali manj razvitalih borovih gozdov. In vendar še pred 125 leti je bila slika tržaškega Krasa popolnoma drugačna. Široka kraška planota je bila gola in pusta, skoro povsem brez dreves. Tako podobno je zadobila zaradi večstoletne preobilne paše na izkrčenih površinah. V polpretekli dobi so tod pasli govedo, pozneje pa ovce in koze, ki so pridno odsmukavale grmiče in brstiče, prizanesle so le bodečim grmom brina in trdim trnjevim rastlinam. Zimska burja pa je s planote odnašala skromno steptano zemljo, tako je postal ta svet čedalje bolj kamnit in gol.

Na polovici prejšnjega stoletja pa se je v prosvetljenih krogih porodila zamisel za pogozditev Krasa. Največ zaslug na tem polju je imel češki gozdnar tehnik Josef Reszel, bolj poznan kot izumitelj ladijskega vijaka, ki je takrat deloval v našem mestu. Za uresničitev svoje pobude je izbral črni bor. Ta lep, košat, a skromen iglavec, ki zahteva veliko atmosferske vlage, a se istočasno zadovoljuje z revno in kamnito zemljijo, se mu je zdel kot nalač za kraški svet. Pri uresničevanju velikopotezne naloge mu je pomagal predvsem gozdnar nadzornik Josip Koller, ki je zasadil prvi borov nasad pri Bazovici.

Novi prišlec se je z leti pri nas udomačil in postopoma začel spremenjati sliko nekdanjega Krasa. Ob robu kraške planote in sredi gole gmajne so zrasli temni gozdiči. Slednji pa niso spremenili samo videza pokrajine, prinesli so še druge spremembe. Močno vejevje borovih krošenj se pogumno zoperstavlja burji in s tem spreminja klimatske razmere zavetnih področji. S široko razpredenimi koreninami pa bor zadržuje skromno kraško zemljo, da je veter ne odpiha.

Klub temu, da se je črni bor z leti

izredno prilagodil novemu okolju in njegovim klimatskim razmeram, lahko v naših gozdičih večkrat zapazimo znake njegovega neprijetnega, ali celo slabega počutja. Sem spadajo predvsem gozdiči, ki poraščajo južna, topla pobočja, kjer so podnebni pogoji povsem drugačni kot v njegovi daljni domovini. V takih okoliščinah postanejo drevesa šibka in neodporna, zato postanejo tudi žrtev raznovrstnih zajedalcev. Močno jih napada predvsem borov prelec, pa tudi borova osica in borov šiškar ter številni drugi, ki drevo v kratkem popolnoma oslabijo in uničijo. Največ škode pa jim prizadevajo pogosti požari. Kot večina igralcev

tudi bori izločajo smolo, ki je hitro vnetljiva snov in s tem sami pospešujejo širjenje požarov.

Bojan Pavletič

Tekmovanja za osnovnošolsko olimpiadio

Sportna šola Trst prireja že vrsto let, v sodelovanju z učiteljstvom, osnovnošolsko olimpiadio, na kateri se najmlajši zamejski slovenski športniki pomerijo v najrazličnejših panogah. Tako tekmovanje je tudi v letošnjem programu Športne šole. Nekatere panoge so že sklenili, druge so še v teku, tretje pa bodo še na vrsti v zadnjih dneh maja.

Mladi tekmovalci so se pomerili v šahu, kjer se je letos zbralo rekordno število skoraj 70 šahistov iz vseh slovenskih osnovnih šol Trsta in Milj. Največ uspeha so zabeležili rojanski učenci, kjer se s šahom tudi sicer zavzeto ukvarjajo.

V igri med dvema ognjemata se je več kot pol tekmovanja že končalo, treba pa bo odigrati še finalni tekmi za 3., oz. za 1. mesto.

Tudi izletov, ki jih prireja skupaj s Športno šolo Slovensko planinsko društvo Trst, se je udeležilo veliko število učencev in tudi točke, kiso si jih pridobili v okviru tekmovanja na teh izletih, veljajo za osnovnošolsko olimpiadio.

Vedno več zanimanja med našimi otroki je tudi za plavanje, kjer je bilo tekmovanje za točke zelo »vroč«, čeprav so plavalni mladi tekmovalci v hladni vodi.

Kot vedno pa vlada največje zanimanje za končni nastop, za malo olimpiadio samo, ki bo potekala, kot vsako leto, ob koncu meseca maja in v okviru katere se bodo učenci pomerili tako v atletskem troboju kot v kulturnem natečaju.

Skratka, tudi letošnja osnovnošolska olimpiada sodi med prireditve, ki se je naši najmlajši radujejo in veselijo.

Marij Čuk

Recept za dobro voljo in Beneške pravljice

Ko začne pomlad trkati na vrata in okna, da bi prepustila v hiše in stanovanja že dokaj močno sonce, takrat vemo, da se tudi šolsko leto nagiba proti koncu. Pa kaj preostane drugega temu šolskemu letu, ko pa se dnevi daljšajo, lepšajo, zelenijo in cveťejo!

Najbrž jutranja pot v šolo marsikoga spravi v slabo voljo. Prav gotovo ni primereno, da bi v jutranji naglici, med oblačenjem, česanjem in umivanjem brali knjigo, ki bi to slabo voljo odgnala. Zato pa **SMEJALNIK IN CVILNLO ZAVORO** preberite zvezcer, pred spanjem, da boste naslednjega dne veseli, dobre volje in kar najbolje razpoloženi. Pisatelj Slavko Pregl je namreč s pomočjo risarja Kostje Gatnika natlačil v

lepo knjigo vse mogoče metode in prijeme, ki odzenejo slabe misli. Kar preberite, kako sta deček Arjan in deklica Sanja iz jezinh in sitnih otrok postala vesela otroka, ki rada hodita po mestu in v naravo in doma ubogata...

Na koncu moram opozoriti še na pomembno novost, ki jo je na knjižne police knjigarn spravilo **Založništvo tržaškega tiska**. Kar pokujte na te police in videli boste kopico novih, lepih knjižic, primernih vsem za šolarje, ki obiskujejo prvi razred. Tu so razne zgodbice in pravljice iz Beneške Slovenije, ki pripovedujejo o lisici in ježu, kraljici Vidi, lisici in volku, Tončiču pa možu in medvedu. Spoznali boste, kakšno bogastvo se skriva v zakladnici naših slovenskih rojakov ob reki Nadiži, poleg tega pa si boste še napasli oči ob lepih risbah, ki jih je izdelal prav tako beneški Slovenec Alessio Petricig.

TETA MI JE PRIPOVEDOVALA

Zbrali smo se v šolski telovadnici in poslušali pripovedovanje o dogodkih v Lonedru 21. marca 1944. leta.

Pripovedovalo so Santina Pertot, Milka Čok, Milka Gombač, Malija Merlak, Meri Čač in Andrej Lavrenčič. Pogovor je vodila Neva Lukež. Gospo Santino Pertot sem najbolj razumela in doživljala njene izkušnje. Začelo se je tistega jutra ob pol šestih. Na tetino dvorišče so prišli policisti bande Collotti. Začeli so najprej spraševati po sinu Danilu. Gospa Santina je povedala, da ga ni doma. Potem so spraševali po možu Andreju. Rekla je, da še spi in ga je šla poklicat.

Ko je Andrej vstal, so ga policisti peljali v gostilno Dopolavoro. Tam je bilo več ljudi. Ženske so stale na eni, moški pa na drugi strani. Nato so pripeljali v gostilno »katerinov. To je bil električni stol in poklic ali so Angelo Čok. Začeli so jo izpraševati. Ko so končali, so jo peljali v zapor. Poklicali so nato Andreja Pertota, ga posadili na »katerino« in ga začeli zasliševati. Ko so končali z zasliševanjem, so ga zvezanega peljali proti bunkerju in mu ukazali, naj jim pokaže vhod. Andrej pa je odgovoril, da ga sam ni zgradil in ga tudi ne odpre. Fašisti so ga tedaj v jezi ustrelili. Andrej bunkerja ni hotel odpreti, ker je dobro vedel, da je bil v notranjosti njegov sin Danilo.

Katja Lorenzi
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

PRIPOVEDUJEJO NAM...

Ded mi je pripovedoval, kako je bilo v tistih časih, ko je bil v partizanih. Najbolj živo se spominja dneva, ko so ga sovražniki ujeli.

Borili so se v okolici Kočevja. Bili so dnevi hudih bojev. Sovražniki so jih napadali z vseh strani. Tistega dne je padlo mnogo partizanov, med njimi tudi trije fantje iz naših krajev.

Med divjanjem bitke je poveljnik ukazal umik, toda ded ga ni slišal in naenkrat se je znašel v obroču med samimi sovražniki. Najprej so ga hudo pretepli, nato je nemški poveljnik ukazal vojaku, naj ga pelje v gozd in tam ustrelji. Ded je bil tako izmučen in izčrpan, da se skoraj ni zavedal, kaj se z njim dogaja. V tistih strašnih trenutkih ni mislil na ničesar, razen na svojo mater. Mislil je nanjo in korakal pred vojakom proti gozdu. Naenkrat ga je, kot iz sna, prebudil glas: »Nicht schiessen!« Takrat teh besed ni razumel. Nemški poveljnik se je premisil in ukazal, naj deda, skupaj z drugimi ujetniki, peljejo v zapor v Ljubljano. Združen se mu je, da je rešen, toda njegovih muk ni bilo konec.

Hodili so po gozdu in končno prišli v Velike Lašče. Ujetnike so peljali v hlev, kjer naj bi prespal. Toda tedaj se je vrnil vojak, ki bi bil moral v gozdu ustreliti deda. Rekel je, da se mora javiti tisti, ki so ga hoteli ustreliti. Če se ne bi javil, bi ustrelili deset drugih ujetnikov. Ded je spoznal, da je prišla njegova zadnja ura. Rad bi se bil rešil, a kako? Razumel je, da je vse zaman. Tvegal je vse za vse. Planil je in skupine in se predzrno postavil pred sovražnika. Še danes ne razume, kaj se je tedaj zgodilo. Vojak ga je samo pogledal in mu ukazal, naj se vrne v skupino ujetnikov. V tistem trenutku se je dedu zdelo, da se je še enkrat rodil. Smrt mu je bila že tako blizu, a se ji je po naključju izognil.

Vsako leto 8. marca, ko ves svet praznuje dan žena, se ded spominja dneva, ko je drugič vstal v življenje, in vseh tistih težkih in strašnih trenutkov...

Da bi se nikoli več ne vrnili...

Dimitrij Korošec
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

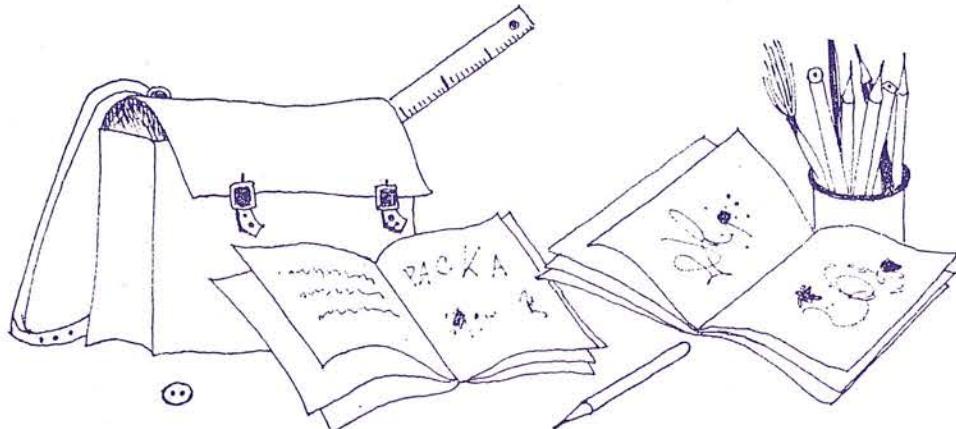
Naša soseda je kot mlado dekle bila kuhirka in od vasi do vasi raznašala partizansko pošto. Nekega dne so jo blizu Prebenega ustavili Nemci. Ko jih je od daleč zagledala, je pošlo vrgla v grm, toda Nemci so jo vseeno odpeljali v Trst v zapor. Tam je bila zaprta nekaj dni, potem pa so jo premestili v koncentracijsko taborišče Auschwitz. Po vojni se je izmučena, a srečna vrnila domov.

Leta 1944 so Nemci požgali vas Mačkole. Boljunčani so od daleč videli visok dim in si takoj predstavljal, da so požar zanetili Nemci. Babica se je zelo prestrašila. V vasi so takrat bile le ženske z otroki in ostareli možje. Mladieniči so vsi odšli v partizane. Babica je takoj vzela košaro, jo napolnila, vzela s seboj sina, mojega očeta, in odšla

DVOJČKA

Kdo pozna bratca dva,
naša korenjaka?
Let imata trikrat dva,
škratca sta — pa taka.
Na uho naj vam povem,
da je stvar nerodna:
da sta dvojčka in povsem,
kakor lasu las podobna.
V dobrí veri — ta je Blaž! —
ččka se ušteje.
— Nisem, nisem, nisem Blaž! —
se Matjaž mu smeje.
Niti teta Meta ni
čisto brez zadrege:

ko ugiba, kdo kriči,
kdo se dere na pretege.
Kdo je kdo od dveh butic,
ki sta od griv košati:
v zmedi se ne znajde stric
in ne stara mati.
Kdo je kdo le mama ve,
ona se ne ušteje,
mama pa še nekaj ve,
temu se ne smeje.
Šola jima ne diši,
pisanje ne branje,
z dedom pa obrala bi
vse čebelje panje...

iz vasi na njive. Medtem je v vas prišla kolona Nemcev. Ustavili so se na začetku Gorice. Ko je babica zavila za vogal proti njivam, je videla, da so Nemci šli v hišo, kjer je živila prijateljica Viktorija. Bila je sama doma s svojim triletnim sinčkom Dušanom. Babica je od strahu kar pohitela dače od vasi. Ko so se končno Nemci napotili proti Borštu, so se vaščani vrnili domov. Nemci so tistega dne odpeljali Viktorijo, ki je pustila doma mamo in sinčka, ki je nikoli več ni videl. Odpeljali so tudi Marijo Slavec in Josipa Sancina iz hiše »Pri

Muckotu«. Josip Sancin je bil poahljen. Vse žrte so bile nedolžne. Najprej so jih peljali v koronejske zapore, od tam pa v Rijarno, kjer so jih sežgali.

Ob vsem tem, kar smo slišali od svojih babic in dedkov o vojnih odgodkih, ugotavljamo, da sta mir in svoboda ter sožitje nekaj velikega, neprecenljivega, kar moramo ceniti in skrbno čuvati.

Alenka Mauri
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

ČEMERIKA

Njiva čemeriki pravi:
»Glej pomlad je, vsa cvetim,
poveseli se v naravi,
kakor jaz se veselim!«

Čemerika je ne sluša,
mrk sam nase se jezi,
so mu pač ušesa gluha,
slepe so mu pač oči...«

Njiva čemeriki pravi:
»Je poletje, že zorim,
ves prezári se v naravi,
glej, kako jaz vsa žarim!«

Čemerika je ne sluša,
mrk sam nase se jezi,
so mu pač ušesa gluha,
slepe so mu pač oči...«

Njiva čemeriki pravi:
»Že jesen je, zdaj plodim,
obogáti se v naravi,
žlahtnih ti sadov delim!«

Čemerika je ne sluša,
mrk sam nase se jezi,
so mu pač ušesa gluha,
slepe so mu pač oči...«

Njiva čemeriki pravi:
»Zima je, pod snegom spim,
mraz strupen zavdá naravi,
zbéži brž za peč pred njim!«

Čemerika je ne sluša,
mraz je reveža končal,
ko poletja, ne jeseni,
niti vesne ni spoznal...«

Če danes svobodno živimo, se igramo in učimo, moramo biti hvaležni vsem tistim, ki so za nas in svobodo žrtvovali svoja življenja.

Da so si naši ljudje priborili svobodo, ki jo danes uživamo, so morali veliko pretrpeti in žrtvovati. Žrtvovali so svoja življenja in življenja svojih dragih.

Svoboda je nekaj zelo lepega. Vsi naši dedki in babice se v veseljem, a tudi s solzami v očeh spominjajo tistih dni, ko se je bližala svoboda. Glas o svobodi se je hitro širil iz vasi v vas, od hiše do hiše. Naše babice so hitele živati zastave, čeprav se je po vseh še klatil sovražnik. Nemci so že slutili, da se bo kaj zgodilo. Stalno so preiskovali hiše, a brez uspeha. Zastave so bile vedno tako skrite, da jih nihče ni našel.

Med vojno so pri očetovi teti spali nemški poveljnik in njegovi vojaki. Ker je imela

dve sobi, je eno morala pustiti njim. Moja babica in njena prijateljica sta na skritem šivali zastave, in če se je približal sovražnik, so jih skrile v skladovnico drv. Naredile so veliko zastav, zato jih je babica potem skrila med plenicami. Čeprav so Nemci spali blizu, jih niso nikoli našli. Zastave pa so ob osvoboditvi v prvih dneh maja 1945 zaplapolate na vseh oknih naših hiš in na vseh naših trgih.

Sonja Maver
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

Med vojno so vsi bolj ali manj trpeli. Strah pred Nemci in fašisti je bil zelo velik. Nemci so nekoč prišli v vas in zbrali več vaščane v vaški gostilni. Tam so jih razdelili: ženske na eno, moške pa na drugo stran. Prešteli so jih in z roko pokazali na

tovornjak, ki je zunaj čakal. Mnogo ljudi so spravili na tovornjak, in ko je bil poln, j esesovski poveljnik nehal s preštevanjem. Tovornjak poln naših ljudi je odpeljal proti Trstu. Nesrečneži si niso predstavljali kakšna usoda jih čaka. Prepeljali so jih najprej v koronejske zapore, od tam pa v živinskih vagonih v razna taborišča v Nemčiji in Avstriji. Nekateri so se po končani vojni vrnili domov, mnogi pa so končali svoje življenje v koncentracijskih taboriščih.

Moja babica je bila med tistimi srečneži, ki so ostali doma. Ljudje so se bali eden drugega. Niso zaupali nobenemu, niti so sedu in vaščanom, še manj pa, če je v vasi živel kak tujec. Mrzili so se med seboj.

Kako lepo je danes, ko živimo v soglasju in sožitju in se imamo radi.

Igor Žerjal
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

Gospod Franc Vončina je bil med vojno pri babici v Idriji. Tedaj je bilše majhen otrok. Povedal nam je, kaj je doživel. K sošedovim so prišli Nemci in začeli hišo. Babica in ded sta se bala, da ju doleti ista usoda. Vončinov stric je bil partizanski kurir.

Ko so prišli Nemci v vas, sta bila stric in njegov prijatelj doma, zato sta se skrila v klet. Nemci pa so hišo začeli. V kleti je bilo polno dima in kurirja sta se zadušila in potem še zgorela.

Naslednjega dne je gospod Vončina šel pogledat v požgano hišo. Našel je strica Poklical je deda in babico, ki sta ostanke trupla prenesla na idrijsko pokopališče in jih tam pokopala.

Mitja Vodopivec
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

NA KAJ POMISLIM, KO SLIŠIM BESEDO MIR

Kadar slišimo besedo mir, pomislimo najprej na tiste ljudi in otroke, ki živijo v tistih krajih, kjer divijo vojne in nasilja. Teh krajev ni malo: Bližnji vzhod, Afrika, Južna in Srednja Amerika, Daljni vzhod.

Vsek dan lahko na prvih straneh časopisov beremo o vojnih sponadih med državami. Teh sponadov je vedno več. Le kakšne koristi imajo nekateri od tega, da ubijajo dolžne ljudi, ki jim ničesar niso storili in ne ogrožajo njihove svobode? Le čemu to igranje s človeškim življenjem?

Mi otroci sovražimo orožje in ljudi, ki se z orožjem ukvarjajo. Orožje, s katerim razpolagajo, lahko uniči človeštvo, svet, naravo. Vse bi se spremenilo v prah in ponovno bi se moral ponavljati dolgotrajno nastajanje življenja na zemlji. Zaskrbljeno gledamo,

kako se vedno bolj poraja nasilje, terorizem, maščevalnost. Še vedno ogrožajo mir oboroževalne tekme, rasizem, socialne krivice. Niso dovolj slovesne izjave: NASILJA NOČEMO, HOČEMO MIR! Mir mora zavladati v nas samih, pregnati moramo sebičnost, napuh in maščevalnost. Ustvarjati moramo mir tam, kjer živimo: v šoli, doma, na ulici, pri igri.

Vsi si zato želimo, da bi se ljudje po vsem svetu sporazumeli, da ne bi bilo več vojn in da bi se vsi imeli radi. Želimo, da bi se v miru učili in igrali in da bi imeli otroci povsod po svetu dovolj hrane, da ne bi umirali od lakote.

Učenci
4. r. OŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

NAŠI SMUČARSKI IZLETI

V začetku februarja so starši in učitelji priredili pet smučarskih izletov na Zoncolan.

Zjutraj okrog 7. ure smo se vsi učenci zbrali pred šolo in čakali na avtobus. Ko je ta privozil, smo naložili svoje smuči in smučarske čevlje ter odpotovali najprej proti Škadnju, kjer so se nam pridružili škedenjski učenci. Nato smo končno odpeljali proti Ravasclettu.

Pri Tržiču smo zapeljali na avtocesto. Med potjo smo videli reko Sočo in furlansko nižino. Po avtocesti smo se vozili do Carnie. Po Tolmeču se začenja ovinkasta cesta, zato so se nekateri učenci počutili slab in učiteljice so jim dale žvečilne gume proti bruhanju. Na križišču pri Suttriu smo obrnili na levo in četrte ure kasneje bili že v Ravasclettu.

Tam so nas čakali smučarski učitelji. Razdelili so nas v skupine po naših smučarskih zmožnostih. Mi iz tretje skupine smo se smučali po zeleni in rdeči progi. Učitelj nas je kar dobro učil. Bil je z nami zelo prijazen in potrežljiv. Dve uri nas je spremjal učitelj, nakar smo se malo okreplčali in potem sami nadaljevali s smučanjem do poltreh popoldne, ko je bilo veselja konec in smo se odpeljali z žičnico spet v Ravascletto. Tam smo naglo stekli v restavracijo. Vsi smo bili zelo lačni in žejni. Kar teknilo so nam testenine, ki so nam jih pripravili. Zadnji dan smo jedli tudi pizzo. Popoldne ob 16. smo odpotovali proti Trstu. V avtobusu ni manjkalo smeha in zabave.

Teh pet dni sem zelo prijetno in veselo preživel v družbi sošolcev. Naužili smo se tudi svežega zraka, se telesno razgibali in sprostili, da smo se potem kar pridno učili.

Matej Rolich
5. r. OŠ »M. Gregorič-Stepančič«
SV. ANA

V MESTU

Bil je deževen dan, ko sem se napotil v mesto z očkom, mamo in bratom. Med potjo sem opazoval naravo ob cesti in opazoval očka, naj pazi na prometne znake.

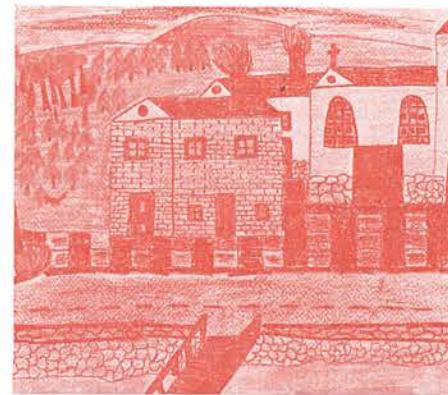
Ko smo se pripeljali v mesto, smo najprej poiskali parkirni prostor za naš avtomobil. Izstopili smo in se podali v mestni vrvež. Mimo nas so po pločniku stopali ljudje. Nekateri so se ustavliali ob izložbah, ki so bile močno razsvetljene.

Ustavl sem se pred izložbo, kjer so bili razstavljeni računalniki. Komaj sem se približal izložbi, že so zacivilile zavore nekega avtomobila, da sem se kar ustrašil. Bil sem nedaleč od njega, ko je avtomobil z vso močjo trčil v izložbo. Sunkoma sem se obrnil in preplašen stekel k mami.

Zaslišal sem sireno in kmalu nato je na kraj nesreče privozil rešilec rdečega križa. Ponesrečene so odpeljali v bolnišnico. Naslednjega dne sem bral v časopisu, da se bodo morali zdraviti več dni.

Tako se je končal tudi za nas sprehod po mestu. Prav zadovoljen sem bil, ko smo se odpeljali proti domu.

Davor Berdon
5. r. OŠ »Pinko Tomažič«
TREBČE

Deborah Grilanc, 5. r. OŠ »1. maj 1945« - Zgonik.

POMAGALA SEM MAMI

Bližal se je dan mojega rojstnega dne. Takrat je bila mama res dobre volje. Poklicala me je in rekla: »Aleksandra, ali bi mi pomagala speči slaščico?«

»Da, zelo rada,« sem ji odgovorila.

Skupaj sva odgrnili mizo. Mama je vzela skledo, na tehnici stehtala pol kilograma moke in jo vsula v skledo. Dodala je še dve jajci, deset žlic sladkorja in tri žlice

olja. Ukazala mi je: »Aleksandra, mešaj! Tu imaš žlico!« Dolgo sem mešala, da me je roka že bolela. Testo je postajalo vedno bolj trdo.

Mama je medtem namazala pekač z maslom. Ko sem testo dobro zgneta, ga je mama vliла v pekač. Položila ga je v toplo peč.

Radovedno sva gledali, kako je testo vzhajalo in se pogovarjali. Večkrat mi je mama rekla: »Prižgi lučko, da vidim, kako se testo peče.« Ko je bilo testo dobro pečeno, ga je mama vzela iz peči. Še toplo slaščico je namazala s kremo. Na okrogle koščke je zrezala banano, ananas in kiwi ter jih lepo razvrstila po slaščici.

»Joj, kako je lepa!« sem vzkliknila.

Najbolj sem bila zadovoljna in presenečena, ko je mama rekla, da je slaščica moja.

Na dan mojega rojstnega dne so vsi povabljeni rekli, da je slaščica odlična. Pohvale sem bila zelo vesela.

Aleksandra Del Coco
5. r. OŠ »Pinko Tomažič«
TREBČE

Bil je lep sončen dan, ko me je mama poklicala in mi rekla: »Ivana, Ivana, ali bi naredili slaščico? Glej, vse sem že pripravila.« »Da, da, mama, kar pričiniva!«

Mama je vzela veliko stekleno posodo, v njej stepla štiri jajca, dodala 3/4 kg muke, 1/4 kg sladkorja, stekledničko ruma in vanilijo. Vse je dobro zmešala z električnim mešalnikom. Mešala je petnajst minut, nato pa je namazala pekač z maslom. Vliła je testo v pekač in nastrgalala nanj malo limone. Obložila ga je še z ananasovimi koščki. Peč se je segrela do 270 stopinj in mama je vanjo dala slaščico. Pekla se je tri četrte ure. Mama mi je nato rekla: »No, sedaj vzemi smetano in jo stepi, tako da bo gosta kakor sneg.«

Kmalu je smetana postala gosta, prst sem vtaknila v skledo in ga hitro polizala, saj mama ni ničesar videla!

Pogledovala sem v pečico, kako je testo naraščalo in se spreminalo v slaščico. Že je bila pečena. Joj, kako je bila lepa! Mama jo je postavila na mizo. Ko se je ohladila, je iz smetane naredila cvetice in z njimi okrasila slaščico. Dodala je še lepe, rdeče, sočne jagode in slaščica je bila pripravljena. Spravila jo je v hladilnik. Po večerji smo jedli slaščico. Mm..., kako je bila dobra!

Vesela sem bila, ko mi je mama dejala: »Ker si bila takrat tako pridna, mi boš drugič še pomagala, ko bom delala potico.«

Ivana Leuz
5. r. OŠ »Pinko Tomažič«
TREBČE

NA RAZSTAVI

Z mamo in Barbie smo odšli na ogled razstave o Krasu, ki je bila v tržaški pomorski postaji. Tam so bile izobesene tudi naše risbe. Nekatere med njimi so bile prav lepe, saj je nagrada dobila tudi naša sošolka Jana.

Ko smo si ogledovali risbe, smo opazili, da je bila udeležba slovenskih učencev skromna. Večinoma so bile tam risbe italijanskih otrok.

Jadranka Cergol
1. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

MOJA SESTRICA

Moji sestrični je ime Mojca in stanuje v Ljubljani. Hodi v tretji razred osnovne šole in v glasbeno šolo, kjer se uči harmonike. Za velikonočne počitnice sem jo obiskala. Zaigrala mi je na harmoniko, jaz pa sem zapela pesem: »Moj očka ima konjička dva.«

Sestrična ima tudi lepo tigrasto mucko, ki ji je ime Mika. Potem me je povabila v garažo, da bom tam nekaj videla. Bila sem zelo radovedna in sem z njo šla v garažo. Na tleh je bil zaboček, v njem pa tri majhne mucke. Hotela sem vzeti domov majhnega mucka, a mi očka ni dovolil. Bila sem zelo žalostna.

Nadja Bellazzi
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

UBILI SMO PRAŠIČA

Ubili smo prašiča. Zbežala sem v hišo, ker sem se ga bala. Ustrelili so ga in obesili. Odrezali so mu glavo. Iz glave je na tla kapljala kri. Očistili so ga in razrezali na koste. Oče mi je pokazal prašičja pljuča. Naslednji dan smo mleli meso in delali klobase.

Meni so domače klobase zelo všeč.
Adrijana Longo
2. r. OŠ PESEK

PES

Vedno sem si želel psa, a starši so mi rekli, da pes ne more biti v večstanovanjski hiši. Pred dvema letoma smo kupili nemškega ovčarja, ki pa je pri babici v Idriji. Imenovali smo ga Aron. To je zvest pes čuvaj. Zelo rad se kopa v reki Idriji, še rajšči pa se igra na snegu. Za zajtrk dobi vsak dan jajce in mleko. Zelo rad obира kosti. Za psa je treba skrbeti. Večkrat ga je treba skrtačiti in ga cepiti proti raznim pasjim boleznim.

Aron ne pusti nobenega tujca v hišo, a nas domače, predvsem mene, pozdravlja z velikim veseljem. Aron mi je zvest prijatelj.

Vasja Gregorič
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MUCEK

Od domačih živali mi je najblj všeč muciek. Mucek ponoči vidi zelo dobro. Po navadi skaka in grize in rad si brusi kremlje. Ima tudi brčice in te rabi kot radar, lovi miške. Teče precej hitro, dobro sliši in

izvrstno voha. Ima dolg rep in mehak kožušček.

Tudi jaz imam lepega, sivega mucka. Ime mu je Mucen. Zelo rad prede.

Ivo Kerže
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

RAČKA

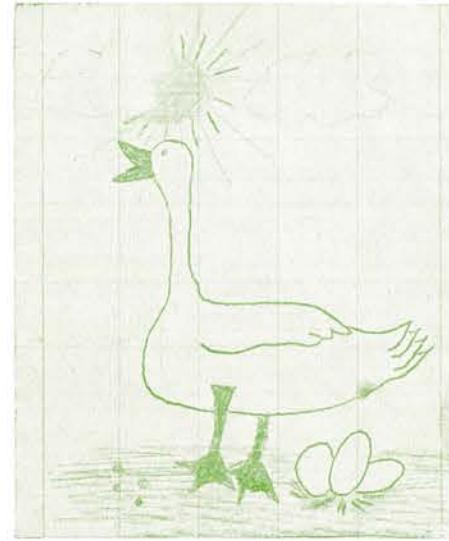
Med domače živali spada tudi račka. Račka je ptica, ki živi tudi v vodi. Ima take tace, da z njimi lahko plava. Račka tudi dosti pojè. Poznamo mnogo različnih rac: bele, sivorjave, velike, majhne in druge. Domača račka ne leti, divje pa letijo in dolgo potujejo.

Mama mi je povedala, da živijo račke na Dunaju kar po vrtovih in cestah, kot pri nas golobi. Ko race hodijo, so smešne, ker imajo tace preveč zadaj. Saj tudi ljudem, ki hodijo preveč na široko, pravimo da racajo, ali hodijo kot race. Račka ima mnogo sovražnikov, med katerimi sta najhujša lisica in dihur. Poleti sem videla sivkastorumene račke. Bile so zelo lepe. Z račkinim perjem polnijo blazine, da se ti glava v njih kar zgubi, ko jo nanje položi.

Sonja Tersar
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

GOSKA

Goska je podobna raci, samo da je večja, ima daljši vrat in močan kljun. Vali velika jajca. Nad repom ima mast, s katero si maže perje. Gos zelo lepo plava in leti. Ko se ujezi, čopa s kljunom, če pa jo vzameš v naročje, se ti pokaka. Gos ima dol vrat, zato sega globoko pod vodo. Ko gos hodi,

se guga sem in tja, ker so njene tace primerne za plavanje. Gos nam daje odlično meso in jajca. Z njenim perjem polnimo blazine. Doma imam blazino iz gosjega perja in na njej sladko spim. Goske tako lepo poznam, ker jih imamo doma.

Deva Pincin
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

KOKOŠ

Kokoš je domača žival. Na glavi ima greben. Pod glavo ima podbradek. Telo ima valjasto, zgoraj pa ima perje. Ima perutnici, a ne zna letati. Ima tudi taci s štirimi prsti, od katerih je eden obrnjen nazaj. Kokoš ima zelo dobro meso. Zame je kokoš najlepša žival, še bolj pa je okusna.

Deana Neubauer
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

SANJE

Tudi to noč sem nekaj sanjal. Bil sem v šoli za letalce. Ko sem naredil vse izpite in dobil patent za pilota, sem si kupil reaktivno letalo.

Nekega dne je z menoj prišel tudi moj brat. Pa sem se hotel izkazati in začel dečati akrobacije. Nenadoma se je letalo pokvarilo, v kabini se je začelo kaditi, nisem mogel narediti ničesar in strmolagivila sva ter se smrtno ponesrečila. Naenkrat sem se zbudil in se znašel v postelji, seveda živ in zdrav. Kar oddahnil sem se.

Mitja Sulli Emili
4. r. OŠ PROSEK

PRI SANDORJU

Popoldne sem šel na obisk k sedemletnemu bratrancu Sandorju. On je že končal domačo nalogu in je poslušal radio. Tudi njegova sestra Sabrina je poslušala radio

in plesala. Najprej sva se s Sandorjem začela igrati z lego kockami. Potem je Sandor vzel astronavte in jih postavil blizu grada. Igrala sva se, da sta postala kralj Viktor in kapetan 008 prijatelja. Skupaj sta premagala napadalce, zato je kralj dal zgraditi hiše v vsakem mestu, v katerem so bili graščaki. Ker je kralj hotel imeti še več mest, so ga Rusi premagali in izgubili je vsa mesta.

Tako sva končala igro in odšla ven. Z nima je prišla tudi Sabrina. Na dvorišču smo se igrali avtomobile in tekali gor pa dol. Po polurni igri smo se vrnili v hišo in začeli igro levov in gepardov. Ko se je Sandor naveličal tudi te igre, je prižgal televizijo. Sabrina in jaz pa sva se igrala na konje in osle. Sabrina mi je sakala na hrbet in sem jo nosil. Kakšenkrat sva bila oba oknja ali osla.

Bilo je pozno popoldne, ko sem prižgal Sabrini radio in potem odšel domov.

Danjal Gherbassi
4. r. OŠ PROSEK

POMLAD PRIHAJA

Vreme se vendarle nekoliko izboljšuje. Že pred dnevi je bilo precej lepo, da je bilo mogoče iti na prost. Zvečer pa je spet deževalo. Nekega dne nas je prebudovalo sonce in je bilo ozračje prijetno toplo, obenem pa zveže.

Včeraj zjutraj sem se zbudila ob osmih in pol. Najprej sem zajtrkovala, in medtem brašla, potem sem se oblekla, in ker je bilo še zgodaj, sedla h klavirju in nekaj zaigrala, nakar sem šla s starši k maši. V cerkvi sta bila Tanja in Dean in kasneje sem se zelo začudila, ko sem zagledala še Eriko. Po maši smo šli k babici Darini. Spotoma smo srečali očeta in Denisa. Z mamo in Ambrom smo šli peš k babici Darini. Tam smo se malo zadržali, ker je morala mama domov, da skuha kosilo.

Doma sem spet igrala na klavir. Po kolisi sem se igrala na terasi, kjer je bilo precej toplo. Z Ambrom sva se igrali s punčkami, Denis pa se je vozil z električnim motorjem. Potem sem šla po žogo in z Ambrom igrali odbojko. Nekajkrat nama je žoga padla s terase. Proti večeru smo šli vsi spet v hišo, kjer je bilo hladno.

Karen Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

MOJ MUMPS

Zadnje čase sem prebolel mumps. Nekega dne sem se slabo počutil. Mama mi je izmerila vročino in kar prestrašil sem se, ko sem ugotovil, da imam skoraj 39 stopinj. Naslednjega dne sem še otekel ob

desnem očesu. Nisem smel nikamor ven, čeprav sem si želel v šolo, ker se popoldne tam igramo. Doma sem ostal skoraj dva tedna. Naveličal sem se, ker nisem vedel, kaj bi delal. Moral bi pisati slovenske naloge, vaje iz računstva in italijsčino, pa nisem naredil niti enega slovenskega spisa. Kadar so sošolci bolni, če morejo, pišejo vedno dnevnik, meni pa se ni dalo. Vsak dan pa sem bral pet strani Bevkove povesti »Tovariša« in sproti pisal kratko obnovo o prebrani vsebini.

Matej Cingerla
4. r. OŠ PROSEK

KORISTNO BRANJE

Poteka že četrto leto, odkar se na vse načine trudimo, kolikor le moremo, da bi si privzgojili zlata vredno navado vsakodnevnega branja. Brez branja ni znanja.

Težko je postati priden učenec. Večkrat me morajo domači okregati. Učiteljica pa pravi, da je zelo vesela vsakega mojega uspeha in da ni mogoče kar naenkrat postati priden. Domace čtivo berem prav vsak dan, tudi tedaj, ko me nihče ne spomni. Prebral sem že veliko knjig. Posebno všeč mi je bila »Tovarišja Petra Grče«. Zdaj berem povest »Tonček«. Začel sem jo brati pred tremi dnevi, pa sem jo skoraj končal. Tončkovi starši niso mogli skrbeti za svojega sina, kakor skrbijo moji zame, ker so imeli preveč skrb in dela. Tonček je pa imel zelo veliko srečo, da je imel veveričko Maričko. Tako veveričko bi rad imel tudi jaz.

Pri nekem delu nisem še dovolj reden. Ne preberem vsak dan, kar pišemo v šoli. Kakšenkrat ne preberem zato, ker pozabim, zato me spomni očka, ko zvečer, kadar pride z dela, pogleda naloge. Učiteljica je mnogokrat ponovila, da moramo doma brati kar smo napisali v šoli skupaj in tudi tisto, kar smo napisali sami. To nam ponavlja od prvega razreda dalje. Kjub temu pozabim in ne prebiram vsak dan. Potrudil se bom.

Kakšna neučakanost je bila v veliki veži slovenske osnovne šole »Alojz Gradnik« na Repentabru 22. marca, na dan tradicionalnega Galebovega nagradnega žrebanja. Še vsakdo od učencev je najbolj občudoval kolo in si tudi na skritem želel, da bi bil prav on tisti, ki bi ga dobil. Vsi so bili nestrpni in učiteljice so svoje učence komaj krotile, ko se je pričelo žrebanje. Vsi so hoteli seči v veliko vrečo polno dopisnic in vsi

Tudi letos bomo imeli praznik podeljevanja bralne značke. Mi smo na vrsti za srebrno Bevkovo značko. Imamo jih že tri: srebrno in zlato Cicibanovo in bronasto Bevkovo. Za prihodnje leto nam še preostaja zlata Bevkova.

Mi smo se lepo izkazali že prejšnja leta in bomo najbrž dopolnili serijo bralnih značk za osnovno šolo. V našem razredu ne bi vsi zaslužili bralne značke. Učiteljica bi jih moralta dobiti, ker nas ona nadzoruje, da le preberemo vsi vsaj nekaj knjig. V srednji šoli podelujejo značke samo najbolj pridnim bralcem. V osnovnih šolah pa dajojo bralne značke vsem, tudi če niso prebrali mnogo knjig, le da so pridni in pokazejo voljo, da jim je branje všeč.

Upam, da bom dobil vse bralne značke tudi na srednji šoli.

Dean Černe
4. r. OŠ PROSEK

18. MAREC

Danes, 18. marca, se nam nudi čudovit razgled. Vse je zasneženo in sije sonce. Sonce je sicer medlo, vendar zadostuje, da daje vsej pokrajini čaroben videz. Začelo je snežiti včeraj zvečer. Snežilo je do enajste ure. Zjutraj je sneg že kopnel, ker je posijalo sonce. Po radiu so povedali, da bo temperatura doseglia tudi osem stopinj nad ničlo. Vesel sem, da je sneg, še bolj pa, da sije toplo, prijetno sonce. Na smrekah je sneg kot vata. V bližini naše hiše so drevesa kot iz razglednic. Upam, da bo sneg naglo skopnel, da bomo imeli na prvi dan pomlad, čez tri dni, krasno vreme. Kar čudno je, da je sneg zapadel to nedeljo. To so tudi po radiu povedali, saj ga je zapadlo kar precej. Sestrica je vesela, ker je sneg, a je tudi žalostna, ker ne more ven, tudi zato ne, ker ima mumps. Oče je jezen, ker je vsakokrat sneg, ko mora s svojim tovornjakom na daljša potovanja. Tudi on upa, da bo sneg hitro skopnel.

Erik Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

so upali, da bodo iz vreče potegnili svoje dopisnice in dobili čimveč nagrad.

A sreča je opoteča in, žal, na repentaborski šoli je ostala ena sama nagrada, vse ostale so šle na razne druge šole, pretežno na Goriško, prva nagrada, kolo, pa je ročalo v Jamlje.

Moram reči, da so bili repentabrski učenci nekoliko razočarani, a po končanem žrebanju ni bilo več tako hudo. Vdali so se v usodo, da jim tokrat ni bila sreča mila, v upanju, da bo prihodnjič bolj radodarna.

Srečni dobitnik lepega kolesa je bil tokrat Danjel Radetti, učenec 2. razreda osnovne šole »Igo Gruden« v Jamljah. Morate si misliti, kako je bil Danjel vesel, ko sem mu prinesel kolo. Kar žarel je od sreče in bil ves zadovoljen v krogu svojih sošolcev. Bil je tako vesel, da mu je kar zmanjkal besed.

Drugo nagrado, nalivno pero »Parker«, je dobil Simon Feri, učenec 2. razreda osnovne šole »Oton Župančič« v Gorici, tretjo nagrado, smučarske vezi »Marker«, pa Peter

Milkovich, učenec 1. razreda osnovne šole »Mara Samsa« pri Domju.

Četrto in peto nagrado, dva žepna kompara, darilo trgovine »Seboflex« v Trstu, sta dobila Sara Miklus, učenka 3. r. OŠ »Alojz Gradnik« v Števerjanu in Aleš Plesničar, učenec 1. r. OŠ »France Bevk« na Opčinah.

Sesta nagrada, čevlji za tekaške smuči, je šla na Prosek. Dobil jo je Igor Bizjak, dijak 1. b r. SŠ »F. Levstik«.

Tri kemična peresa, darilo Tržaške kreditne banke, so dobili: Marta Gravner, 3. r. OŠ v Pevmi, Sebastjan Misigoi, 3. r. OŠ »O. Župančič« v Gorici, in Denis Zuljan, učenec 2. r. iste šole.

Deset kaset raznih pravljic, darilo Založništva tržaškega tiska, so dobili: osnovna šola v Borštu, osnovna šola na Opčinah, Štefan Mažgon, 3. r. OŠ »O. Župančič« v Gorici, Romina Ferfolja, 2. r. OŠ v Dobrodobu, Aljoša Purič, 3. r. OŠ na Repentabru, Iztok Spetič, 3. r. OŠ na Opčinah, Denis Stefani, 3. r. OŠ pri Sv. Ani, Ingrid Križman-

Danjel Radetti, srečni dobitnik kolesa med svojimi sošolci.

Med nagradnim žrebanjem na šoli na Repentabru.

čič, 3. r. OŠ v Gropadi, Valentina Mercandel, 3. r. OŠ v Miljah in Cristina Corva, 5. r. OŠ pri Sv. Jakobu.

Šest mladinskih knjig so dobili: Barbara Frandolič, 4. r. v Doberdobu, Darja Radetti, 3. r. OŠ na Opčinah, Martin Bembič, 1. r. OŠ pri Domju, Aleksander Pavšič, 3. r. OŠ v Pevmi, Monika Mosettig, 3. r. OŠ »F. Bevk« v Gorici, in Gleb Verč, 1. r. OŠ pri Sv. Ivanu.

Deset Galebovih majic so dobili: Moreno Granzotto, 3. r. OŠ v Bazovici, Luka Švab, 5. r. OŠ v Miljah, Roberto Jakomin, 1. r. OŠ pri Domju, Silva Dougan, 1. r. OŠ pri Sv. Ivanu, Stefano Zanfagnin, 1. r. OŠ v Sovodnjah, Valentina Devetak, 2. r. OŠ v Števerjanu, Ksenija Stopar, 3. r. OŠ v Bazovici, Igor Zoch, 5. r. OŠ pri Sv. Ani, Cinzia Ravasi, 5. r. OŠ na Katinari, in Adrijana Longo, 2. r. OŠ na Pesku.

Sedem namiznih beležnic, darilo podjetja »Edilma« v Trstu in Tržaške kreditne banke so dobili: Piero Gigante, 5. r. OŠ v Boljuncu, Nataša Crociati, 1. b r. SŠ v Nabrežini, Patrick Benedetti, 4. r. OŠ »F. Bevk« v Gorici, Metka Kuret, 1. r. OŠ v Rojanu, Roberto Corda, 3. r. OŠ v Miljah, Robert Švara, 3. r. OŠ v Šempolaju, in Melita Barbetti Gradnik, 2. r. OŠ v Plesivem.

In končno deset Galebovih kap so dobili: Sandro in Steno Škarabot, 4. r. OŠ

»O. Župančič« v Gorici, Alex Maver, 3. r. OŠ na Katinari, Martina Brišček, 1. r. OŠ v Slivnem, Eva Zafran, 5. r. OŠ v Ricmanjih, Valentina Korošec, 5. r. OŠ v Boljuncu, Marina Petaros, 4. r. OŠ v Bazovici, Alessandro Di Bert, 5. r. OŠ v Ronkah, Tanja Visintin, 4. r. OŠ v Pevmi, Maja Kosmina, 4. b r. OŠ na Opčinah, in Suzy Dorni, 2. r. OŠ »O. Župančič« v Gorici.

Enajsto Galebovo nagradno žrebanje se je torej tudi letos zaključilo v splošno veselje tistih, ki so bili deležni nagrad, katerim izrekam lepe čestitke. V tolažbo vsem ostalim pa le to: zaupajte v srečo, morda vam bo bolj naklonjena v prihodnje.

Lepo se zahvaljujem prijaznim učiteljicam na slovenski osnovni šoli »Alojz Gradnik« na Repentabru, ki so bile pripravljene sprejeti letosnje Galebovo žrebanje, pri katerem so skupaj z učenci tudi sodelovale in pomagale pri napetem razdeljevanju Galebovih nagrad.

Zahvaljujem se tudi Danjelu Radettiju, letosnjemu dobitniku prve nagrade, ki mi je že nekaj dni po žrebanju poslal zahvalno pismo, v katerem pravi, da je kolo zelo lepo in da je zadovoljen. Dragi Danjel, želim ti dolge in vesele vožnje z novim kolosom.

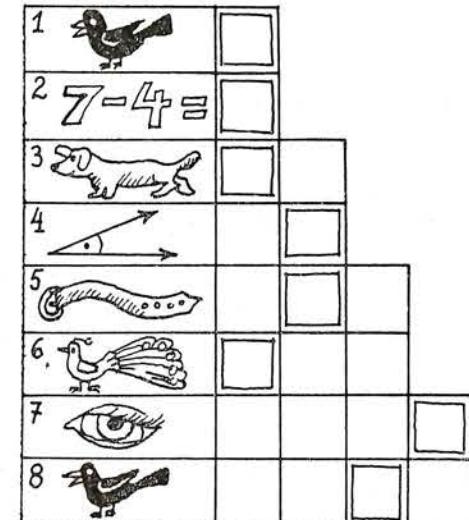
UREDNIK

SLIKOVNA IZPOLNJEVANKA

Ugani pomen predmetov na levi strani in jih potem dopolni v nove besede, kakršne zahtevaš opisi. Na primer: RAK - ETA = RAKETA.

1. orodje za košnjo, 2. rekreacija v naravi, 3. besedilo v verzih, 4. kraj v Boki Kotorski, 5. kdor pase, 6. slovenski pesnik in Galebov sodelavec Tone, 7. kar je okoli nas, 8. jesenski sadež, ki je najslajši pečen Na označenih poljih dobiš ime prebivalca ene izmed celin.

SLIKOVNA KRIŽANKA

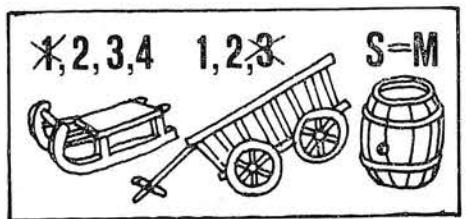

Za pojme, ki niso narisani, poišči besede, za katere velja sledeči opis:

Vodoravno: 7. sirota, 9. kradljivec, 12. alkoholna piča, 15. ime pesnika Pavčka, 16. podzemni hodnik.

Navpično: 11. južnoameriška država, 13. ime pesnika Župančiča.

OBRNjeni rebus

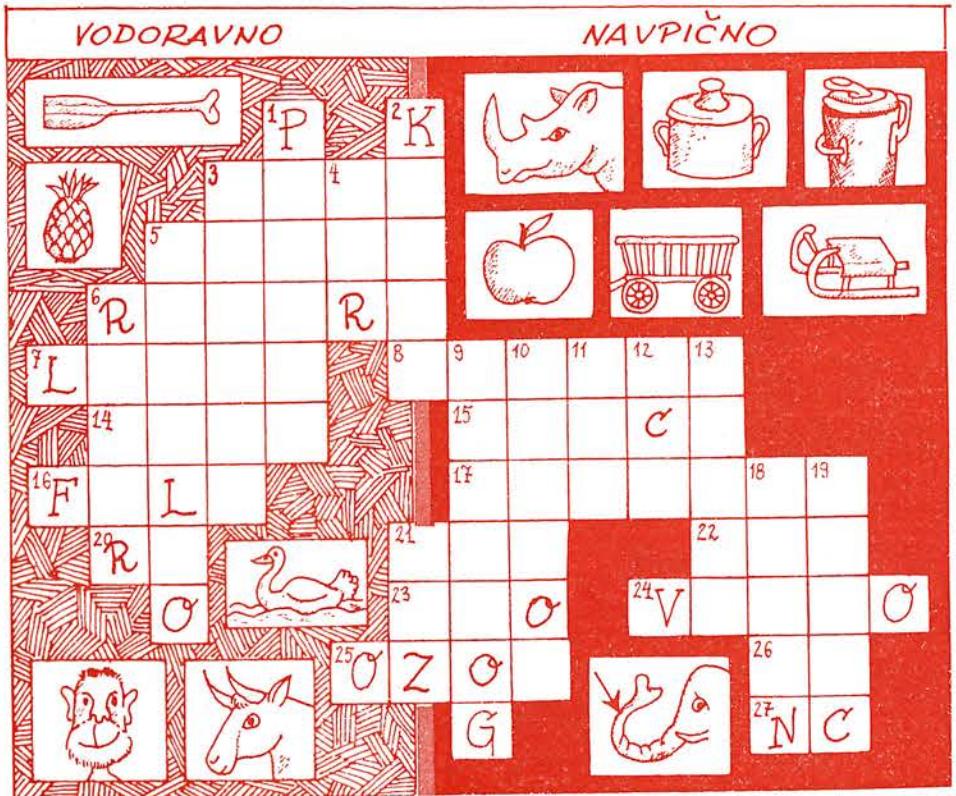
Po rešitvi rebusa moraš besedo čitati od desne proti levi.

MAGIČNI KVADRAT

4	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično: 1. igra na srečo, 2. glavni števnik, 3. mladič krave, 4. plast malte, s katero izravnavamo zid.

KOMBINIRANA SLIKOVNA KRIŽANKA

Za pojme, ki niso narisani, velja sledeči opis:

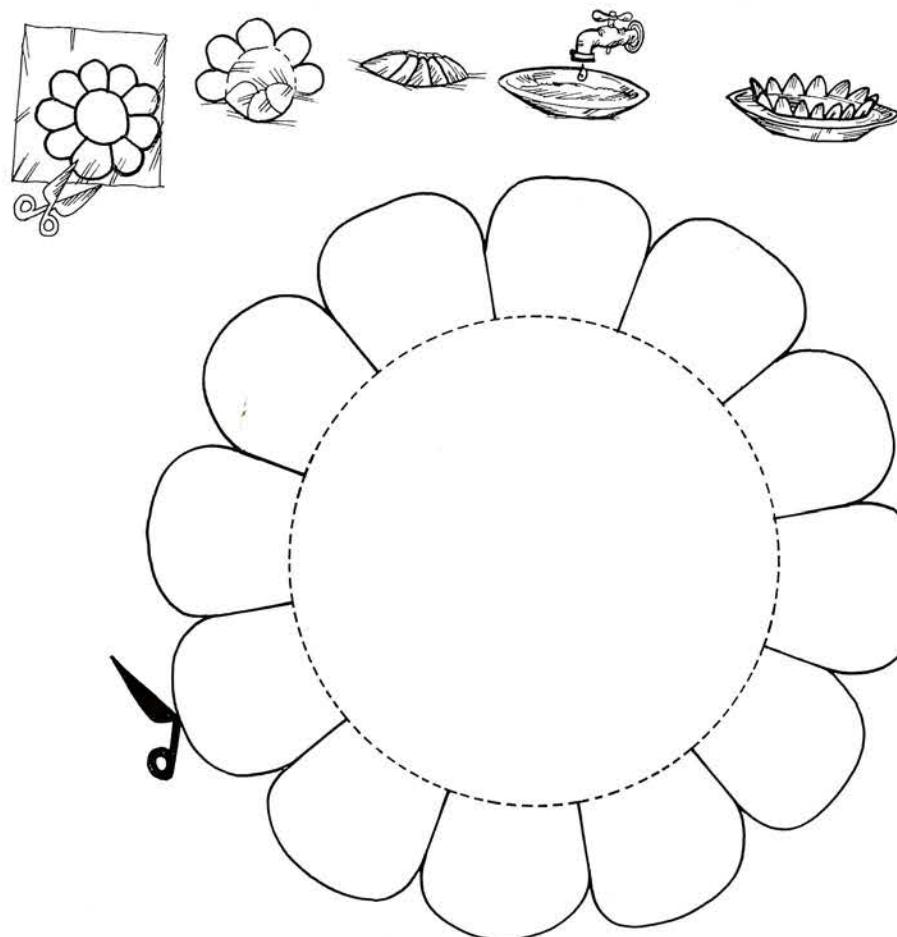
Vodoravno: 3. Škofja ..., 5. letni čas, 6. poročilo, 14. kar dobi nevesta, ko se poroči, 16. ime hidroelektrarne na Dravi, 17. delavec v solinah, 20. Rdeči Križ, 22. tekočina v žilah, 23. italijansko zlato, 25. obogaten kisik, 26. enaka samoglasnika.

Navpično: 3. nasprotno od grdota, 4. veznik, 6. naprava za daljinsko ugotavljanje ovin, 10. grški bog sonca in svetlobe, 11. velika afriška reka, 12. ime slovenskega pianista Bertonclja, 16. ime znamenitega tatu Lupina.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

Cvetoča cvetica

IZSTRIŽI RISBO IN JO POBARVAJ. UPOGNI NAVZNOTER CVETNE LISTE. POLOŽI JO V KROŽNIK Z VODO IN CVETICA SE BO ODPRLA. ZAKAJ?

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

DVA REBUSA - RE(P)D (RO)K(A)V (PT)ICA - Redkvica. KOL(O)E (K)RA(V)BA
Koleraba.

SLIKOVNA UGANKA - Lopata.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: šo, rog, kotel, oko, košara. Navpično: noge,
šotor, roka, koš.

VELIKA SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 3. lopar, 6. kolo, 7. kokoš, 8. srna,
9. drevo, 12. ponev, 13. kad, 14. zajec, 16. srce. Navpično: 1. lok, 2. balon, 4. pokrov,
5. rokav, 8. sveder, 10. roka, 11. enajst.

REŠITVE SO POSLALI: Deborah Grilanc, Elisabetta Grilanc, Valter Vodopivec, Štefan Savi, Darjo Šavron, Marjan Milič, Nadja Bisiacchi, Irena Živec, Biserka Simonetta, Elda Jercog, Valentina Sardo, Janez Milič, Aldo Pahor, 5. r. OŠ »1. maj 1945« - ZGONIK, Jadranka Cergol, 1. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Deborah Prašel, Mauro Nadlišek, David Korošič, Saška Ažman, Paolo Bembi, Marko Verri, Igor Guardijančič, Katja Omari, Elena Žnidarsič, 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Vasco Tinta, 2. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Eva Ciuk, Mojca Carli, Martin Carli, Peter Carli, Mauro Crispini, Sebastian Lokatos, 4 r. OŠ »P. Tomažič« - TRFBČE. Tjaša Gruden, Sonja Padovan, 1. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Vinko Bandelj, Rado Češić, 1. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Paolo Sabadin, Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljam Ražem, Diego Kariš, 1., 2., 3. in 5. r. OŠ PESEK. Nikolaj Visentin, Mateja Fachin, Devan De Paolis, Maja Vecchiet, Peter Magajna, 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. David Puntel, 5. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Martina Samec, Gabrijela Ugrin, Igor Zoch, Matej Rolich, Nikla Panizon, 5. r. OŠ »M. Gregorič« - SV. ANA. Valentina Leghissa, Dean Gerin, Silvio Cappell, Erika Pertot, Tamara Antonini, Fabjan Peric, 5. r. OŠ »J. Jurčič« - DEVIN. Aleksander Cerv, 5. r. OŠ PODGORA. Igor Glavina, Walter Masten, Roberto Vidoni, 2. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Marinka Žerjal, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA.

NAGRADE DOBIJO: Walter Masten, 2. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Mateja Fachin, 4. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Aleksander Cerv, 5. r. OŠ PODGORA. Saška Ažman, 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Marinka Žerjal, 1. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - KATINARA.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12,
34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul.
dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 —
Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst,
tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna:
2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod štev. 158 od 3. maja
1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

